

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného v právní věci žalobce: **Českomoravský štěrk, a.s.**, se sídlem Mokrá 359, Mokrá, IČ 255 02 247, zastoupený Mgr. Dominikou Kovaříkovou, advokátkou se sídlem Horní nám. 7, Olomouc, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2014, č. j. 1616/560/13, 62995/ENV/13,

t a k t o:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2014, č. j. 1616/560/13, 62995/ENV/13, kterým bylo změněno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát Brno, ze dne 22. 7. 2013, č. j. ČIŽP/47/000/SR01/1307082.003/13/BTN. Těmito rozhodnutími byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 25 odst. 2 písm. a) zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“) a byla mu uložena pokuta ve výši 50 000 Kč.

Ze správního spisu zjistil soud následující skutečnosti.

Dne 10. 5. 2013 byla u žalobce, jakožto provozovatele kamenolomu Opatovice, uskutečněna kontrola pracovníky České inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát Brno (dále jen „ČIŽP“). Při kontrole byla zjištěna netěsnost zakrytování třídičů RT 1550 x 4000, sloužících ke třídění kameniva na výsledné frakce a netěsnost zakrytování pásových dopravníků kameniva do expedičních zásobníků.

Na základě zjištěného nedostatku (a v rámci následně zahájeného řízení) vydala ČIŽP rozhodnutí ze dne 22. 7. 2013, č. j. ČIŽP/47/000/SR01/1307082.003/13/BTN (dále jen „rozhodnutí ČIŽP“), kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 150 000 Kč podle § 25 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně ovzduší, protože provozoval vyjmenovaný stacionární zdroj znečištění ovzduší, uvedený v příloze č. 2 k zákonu o ochraně ovzduší pod kódem 5.11. - Opravárenskou linku na drcené přírodní kamenivo v rozporu s § 17 odst. 3 písm. a) zákona o ochraně ovzduší, a tedy v rozporu s podmínkou č. 2 rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 18. 7. 2012, č. j. JMK 61519/2012, k vydání provozního řádu zdroje znečišťování ovzduší (dále jen „rozhodnutí krajského úřadu“). Dotčená podmínka č. 2 zní: *„Pokud dojde k ucpaní či zanesení skrápěcí nebo pěnící trysky sloužící k omezování emisí TZL, bude provedeno její vyčištění neprodleně po zjištění (včetně zápisu do provozní evidence zdroje), v případě, že se bude jednat o závažnější poruchu skrápěcího nebo pěnícího zařízení (porucha čerpadla apod.), bude tato závada odstraněna do 24 hodin (rovněž se zápisem do provozní evidence s časovou identifikací vzniku poruchy). Pokud tato oprava nebude moci být provedena do 24 hodin, bude technologický uzel odstaven z provozu (rovněž se záznamem do provozní evidence s časovými údaji o odstavení z provozu a o náběhu zdroje do řádného provozního stavu). Současně bude zajišťována neporušenost zakrytování výrobního zařízení a dopravních pásů.“*

K odvolání žalobce žalovaný změnil výši uložené pokuty na 50 000 Kč (z důvodu polehčujících okolností, především z důvodu, že žalobce dané pochybení ihned po provedené kontrole napravil), ve zbytku rozhodnutí ČIŽP potvrdil.

Žalobce v žalobě namítl, že z podmínky č. 2 rozhodnutí krajského úřadu vyplývá, že povinnost zajistit neporušenost zakrytování výrobního zařízení a dopravních pásů je podmíněna ucpaním či zanesením skrápěcí nebo pěnící trysky sloužící k omezování emisí tuhých znečišťujících látek (dále jen „TZL“). Neplatí tedy, že povinnost zajišťovat neporušenost zakrytování výrobního zařízení a dopravních pásů je na funkci skrápěcích nebo pěnících trysek nezávislá. Pokud by tato povinnost měla být samostatná a bez vztahu k funkčnosti trysek, pak by tuto povinnost krajský úřad uložil tak, aby byla jednoznačně zřetelná její samostatnost (byla by na zvláštním řádku a zároveň a především by nezačínala slovem „současně“). Dále žalobce uvedl, že v souladu s provozním řádem udržoval zakrytování v provozuschopném stavu - tj. udržoval je v takovém stavu, aby v případě, že by nastala podmínka pro použití zakrytování, toto zakrytování mohlo být použito v neporušené podobě. Tomu také svědčí skutečnost, že jakmile byl žalobci tento údajný nedostatek orgánem ochrany ovzduší vytknut, byl žalobce schopen neporušenost zakrytování ihned zajistit. Zde žalobce rovněž zdůraznil, že je rozdíl mezi udržováním určitého zařízení „v provozu“ a „v provozuschopném stavu“. Takto zakrytování udržoval v provozuschopném stavu, kdy nebyl sebemenší problém s jeho uvedením do provozu. Nadto při pravidelných denních směnových kontrolách kontroloval i předmětné zakrytování, a to proto, aby případné nedostatky a závady byly zachyceny co nejdříve a mohly být bez zbytečného odkladu odstraněny. Závěrem žalobce zdůraznil, že předmětné pásové dopravníky kameniva nejsou fakticky zdrojem emisí TZL, neboť na pásových dopravnících se s kamenivem nemanipuluje

a není tedy objektivně možné, aby se z něj uvolňovaly znečišťující látky, obzvláště pokud žalobce přijal dobrovolně nad rámec zákonných povinností další opatření snižující emise. Zakrytování částí pásových dopravníků, které kontrola ČIŽP viděla, tak nemá plnit funkci ochrany před emisemi TZL, ale plnit funkci ochrany samotného materiálu, který se po pásových dopravnících přepravuje, před povětrnostními podmínkami - deštěm a sněhem.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že pokud by měla být neporušenost zakrytování výrobního zařízení a dopravních pásů zajištěna pouze v případě ucpání skrápěcích nebo pěnících trysek, docházelo by zbytečně k únikům TZL do ovzduší, což je z hlediska ochrany ovzduší nepřipustné, a to zejména v blízkosti přesypů materiálů. Navíc v samotném schváleném provozním řádu, jehož dodržováním je podmíněno povolení provozu, je na straně 6 sporná věta ohledně zajišťování neporušenosti zakrytování výrobního zařízení dopravních pásů uvedena v samostatném odstavci a povinnost dodržování této podmínky zde tudíž působí bez spojitosti s předchozím odstavcem, ve kterém je uvedena samostatně povinnost provozovat skrápěcí nebo pěnící zařízení při manipulaci a dopravě TZL. Žalovaný zdůraznil, že v napadeném rozhodnutí uvedl, že Krajský úřad Jihomoravského kraje převzal do podmínky č. 2 rozhodnutí text ze strany 6 provozního řádu, ovšem na rozdíl od provozního řádu uvedenou větu připojil k předchozímu textu podmínky č. 2. Tato poslední věta ale vychází z provozního řádu a má tedy samostatné postavení, a tudíž neporušenost zakrytování výrobního zařízení dopravních pásů musí provozovatel kamenolomu zajišťovat i při provozuschopném stavu skrápěcích a pěnících zařízení. Navíc také v dalším textu provozního řádu je na straně 5 uvedeno, že zakrytování technologických uzlů musí být udržováno v provozuschopném stavu tak, aby bylo zabráněno nadměrnému úniku TZL do ovzduší. Při provozování technologické linky je pak dle provozního řádu (také strana 5) nutné kontrolovat funkčnost zařízení ke snižování emisí, a také je zde opakovaně výslovně uvedena povinnost udržovat zakrytování v provozuschopném stavu. Podobně je na straně 4 v odůvodnění rozhodnutí krajského úřadu uvedeno, že omezení emisí TZL je podle provozního řádu realizováno zakrytováním vstupů do drtičů, třídíče a v místech přesypů dopravníků. V těchto závěrech žalovaný poukázal též na vyžádané stanovisko krajského úřadu. Nadto žalovaný zdůraznil, že podle protokolu ČIŽP z šetření dne 10. 5. 2013 bylo zakrytování pásových dopravníků potřhané a ve snímku č. 12, založeném ve spisovém materiálu, je dokladováno úplné nezakrytí pásového dopravníku v místech přesypů materiálu, což žalobce nevyvrátil. K další námitce žalobce žalovaný uvedl, že při návrhu opatření ČIŽP v protokolu z kontroly ze dne 10. 5. 2013 byla lhůta pro provedení opravy zakrytování skutečně k provozovateli velmi benevolentní a provozovatel zařízení měl být připraven okamžitě nedostatky v zakrytování napravit. Nicméně ke skutečnosti, že žalobce tuto opravu provedl v blízkém termínu po kontrole ČIŽP a v předstihu oproti lhůtě k nápravě, přihlédl žalovaný při přehodnocení stanovené výše pokuty v blízkosti spodní hranice sazby. Žalobce tak dle žalovaného ani ve své žalobě nezpochybnil věcná zjištění z šetření ČIŽP a nevyvrátil naplnění skutkové podstaty pro uložení pokuty podle ustanovení § 25 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně ovzduší.

Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s. ř. s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalobce ani žalovaný nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).

Podle § 25 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně ovzduší se právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba, která je provozovatelem stacionárního zdroje uvedeného v příloze č. 2 k tomuto zákonu, dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 17 odst. 3 písm. a) provozuje stacionární zdroj bez povolení provozu nebo v rozporu s ním.

Ustanovení § 17 odst. 3 písm. a) zákona o ochraně ovzduší stanoví provozovateli stacionárního zdroje uvedeného v příloze č. 2 k tomuto zákonu, kromě povinností uvedených v odstavci 1, povinnost provozovat stacionární zdroj pouze na základě a v souladu s povolením provozu.

Podstatou nyní řešené věci je posouzení otázky, zdali žalovaný měl na základě rozhodnutí krajského úřadu, kterým bylo vydáno povolení k vydání provozního řádu zdroje znečišťování ovzduší ve smyslu § 17 odst. 3 písm. a) zákona o ochraně ovzduší, povinnost bezpodmínečně zajistit neporušenost zakrytování výrobního zařízení a dopravních pásů.

Městský soud musí dát předně za pravdu žalobci, že rozhodnutím správního orgánu stanovená povinnost by měla být stanovena dostatečně jasně, srozumitelně a určitě, neboť pouze tak bude zajištěno, aby se její adresáti s ní seznámili a podle ní také postupovali. V této souvislosti ostatně též judikatura Ústavního soudu (viz za všechny nálezy sp. zn. IV. ÚS 666/02 ze dne 15. 12. 2003) i Nejvyššího správního soudu (srov. za všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2010, čj. 1 As 6/2010 – 61) zdůraznila, že přicházeli v úvahu dvojí způsob výkladu právní povinnosti, je na místě uplatnit zásadu *in dubio mitius*, tj. v případě pochybností postupovat mírněji. Existují-li totiž dva možné způsoby interpretace určité povinnosti, nelze při řešení případu pominout, že na poli veřejného práva mohou státní orgány činit pouze to, co jim zákon výslovně umožňuje (na rozdíl od občanů, kteří mohou činit vše, co není zákonem zakázáno - čl. 2 odst. 3 a 4 Ústavy).

Zároveň ale městský soud ve shodě s judikaturou (viz zejm. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005-44, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2008, čj. 7 Afs 54/2006-155) podotýká, že ne každá interpretační nejasnost povede k výkladu výhodnému pro subjekt, kterému je ukládána určitá povinnost. Neurčitost některého ustanovení právního předpisu či rozhodnutí stanovující povinnost je nutno považovat za rozpornou s požadavkem právní jistoty toliko tehdy, jestliže intenzita této neurčitosti vylučuje možnost stanovení jeho normativního obsahu pomocí obvyklých interpretačních postupů. Uvedené nastane pouze tehdy, budou-li proti sobě stát srovnatelně přesvědčivé výkladové alternativy, kdy žádná z nich nebude zjevně a jednoznačně přesvědčivější než alternativy ostatní. Nepostačí ale, že určitá alternativa je o něco přesvědčivější než jiná (jiné).

Ve věci žalobce však soud interpretační nejasnost, která by vedla k výkladu výhodnému pro subjekt, kterému je ukládána určitá povinnost, neshledal.

Soud na jednu stranu uznává, že z podmínky č. 2 rozhodnutí krajského úřadu nemusí být jednoznačně seznatelné, zdali je žalobce povinen bezpodmínečně zajistit neporušenost zakrytování výrobního zařízení a dopravních pásů, či tuto povinnost má pouze v situaci, kdy dojde k ucpání či zanesení skrápěcí nebo pěnící trysky sloužící k omezování emisí TZL. Na stranu druhou ale tato povinnost pro žalobce jednoznačně vyplývala z odůvodnění rozhodnutí krajského úřadu, jakož i z provozního řádu, který byl právě tímto rozhodnutím schválen, přičemž bylo povinností žalobce se jím řídit a v rámci výroby postupovat v souladu s ním. Zde soud uvádí, že na s. 4 rozhodnutí krajského úřadu je v jeho odůvodnění zřetelně

stanoveno, že omezení emisí TZL je dle provozního řádu realizováno mj. „zakrytováním – vstupy do drtičů, třídiče, přesypy dopravníků“ (viz bod 3); takto odůvodnění dotčeného rozhodnutí poskytuje jednoznačný výklad k povinnosti stanovené pod bodem 2 rozhodnutí krajského soudu. Krom toho pak obdobně v čl. 5. 1. („pěnění a skrápění“) samotného provozního řádu je odděleně stanoveno, že „současně bude zajišťována neporušenost zakrytování výrobního zařízení a dopravních pásů“. Text naposledy uvedené části provozního řádu byl přitom plně převzat též do interpretací zpochybňovaného rozhodnutí krajského úřadu pouze s tou úpravou, že text byl spojen do společné podmínky definované pod bodem 2. Jakkoli touto úpravou došlo k určitým výkladovým nejasnostem, tak pro městský soud je klíčové, že z následného odůvodnění rozhodnutí krajského úřadu a také z textu provozního řádu je obsah této podmínky jednoznačný a nevzbuzuje výkladové nejasnosti. A takto s ní musel být žalobce seznámen, protože neobstojí jeho námitky, že o této povinnosti nevěděl.

Pokud žalobce dále namítá, že žalovaný chybně zaměnil význam slov „v provozu“ a „v provozuschopném stavu“, tak i tuto námitku musí městský soud odmítnout. Jestliže totiž z uvedených částí rozhodnutí krajského úřadu a provozního řádu vyplývá, že předmětné zakrytování výrobního zařízení a dopravních pásů mělo být plně funkční za účelem snížení emisí TZL, nelze pak shledat za dostatečné, pokud by dotčené zařízení bylo pouze „v provozuschopném stavu“ a nikoli „v provozu“. A navíc z provedené kontroly jednoznačně vyplynulo, že některé části třídičů a pásových dopravníků nebyly ani v provozuschopném stavu z důvodu jejich netěsnosti či proděravění (viz především fotodokumentace z provedené kontroly, jež je součástí správního spisu).

K námitce žalobce, že předmětné zařízení k omezování emisí TZL byl schopen ihned po kontrole uvést do provozu, pak soud uvádí, že tato okolnost byla určující pro stanovení výše pokuty, kterou žalovaný napadeným rozhodnutím snížil o 100 000 Kč. To svědčí skutečnosti, že se žalovaný s touto okolností řádně seznámil a reflektoval ji ve svém rozhodnutí co do výše uložené pokuty, což byl postup správný, neboť ani následná opatření nemohla nic změnit na faktu, že v době kontroly žalovaný spáchal správní delikt.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.

Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nevznikly. Soud tedy ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 s. ř. s. rozhodl, že se žádnému z účastníků nepřiznává náhrada nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. října 2017

JUDr. Karla Č h á b e r o v á v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: